

σελίδες
ημερολογίου

■ ΤΟΥ Αριστοτέλη Γ. Καλλή*

«Μεγάλες Μέρες της Νεμέας»: Παρούσα η κυβερνητική βαρνηκοΐα μέσω του αδαούς κυρίου Γ. Αυτιά

Και ιδού μετά φανών και λαμπάδων στις «Μεγάλες Μέρες της Νεμέας» (Γιορτή Κρασιού 2026), η αβάσταχτη ελαφρότητα της πολιτικής προχειρότητας, που φανέρωσε σε όλο της το μεγαλείο τους κυβερνητικούς στόχους, στο πρόσωπο του κυρίου Γιώργου Αυτιά, ενός καθ' υπόδειξιν και κατά παραγγελίαν δημοσιογράφου (σύνθηθες φαινόμενο στην εποχή της στρατευμένης κομματικής δημοσιογραφίας), ευρωβουλευτή στο επάγγελμα, κυβερνητικού εκπροσώπου (στην περίπτωση της Νεμέας) και «φύλακα» μαζί με την ευρωομάδα του, των συμφερόντων της Λατινικής Αμερικής, Ουκρανίας, Ινδιών και λοιπών χωρών πλην Ελλάδος (βλέπε Συμφωνίες Μερκοσούρ και αντίστοιχων χωρών).

Οι καταστροφείς του αγροτικού και κτηνοτροφικού τομέα, που θεωρούν ότι τα πάντα είναι επικοινωνία και λόγια του αέρα, ανάμεσα σε διαφημίσεις για κολόνιες, αυτοκίνητα πολυτελείας, οδοντόκρεμες και απορρυπαντικά, επιστρέφουν στον τόπο του εγκλήματος για να αφηγηθούν το παραμύθι δίπλα στο τζάκι με τον κακό λύκο και το αφελές κοριτσάκι με το κόκκινο ένδυμα, μαζί με τη γιαγιά και τα υπόλοιπα εγγόνια (χαρκτηριστική εικόνα από Αναγνωστικό Α' Δημοτικού δεκαετίας 1960-1970).

Αλλά ευτυχώς ή δυστυχώς... ξέχασαν πως τα άλλοτε παιδιά, μεγάλωσαν, έπαθαν, έμαθαν και τα αφηγήματα του είδους για δράκους, νεράιδες και κακούς λύκους δεν συνεπαίρνουν πλέον τα πλήθη εκατέρωθεν...

Οι ίδιοι που έμειναν στο ίδιο αφήγημα... ως κακέκτυπα του παρελθόντος, θλιβεροί, αδαείς, απρεπείς, επιρρεπείς στην πολυτέλεια, στο ψεύδος, στα πρόνομια και στις επενδύσεις αδιευκρίνιστων ποσών, υποτελείς και μοιραίοι σε μια Ελλάδα που δίνει τη μάχη επιβίωσης πάνω στα βαμμένα από αίμα χώματά της, από αγώνες και θυσίες Αν-

θρώπων που ονειρεύτηκαν την Ανεξαρτησία, την Ελευθερία, τη Δημοκρατία για τους ίδιους, τα παιδιά και την πατρίδα τους, επανέρχονται εκ του πονηρού με δώρα ά-δωρα για να εξαγοράσουν έναντι πινακίου φακής συνειδήσεις και ψήφους... κρίνοντας εξ ιδίων τα αλλότρια.

Η Νεμέα πραγματικά δεν αξίζει να υποδέχεται και να τιμά τους καταστροφείς της, γιατί δίνει λόγο όχι σ' αυτούς, αλλά στην επόμενη γενιά, στους νέους αγρότες που αδυνατούν πλέον να ανταπεξέλθουν εγκαταλείποντας τα κτήματά τους, στους νέους επιστήμονες που φεύγουν απογοητευμένοι για άλλες χώρες και που δεν συνέφαγαν με απατεώνες (ύπου Φραπέ) για να έχουν μέλλον σε ένα τίποτα με ολίγον κάτι.

Αυτοί οι πολιτικοί νάνοι, δεν αντιστοιχούν στην πολιτική ιστορία μιας χώρας, μιας πόλης, μιας περιφέρειας με ιστορία αιώνων.

Αυτοί οι πολιτικοί νάνοι προτάσσουν το Εγώ έναντι του Εμείς, συσσωρεύοντας χρήματα, ακίνητα, προνόμια ως καταχραστές του δημοσίου συμφέροντος και παραβάτες του Συντάγματος που επιδιώκουν να αλλάξουν προσαρμόζοντας αυτό σε ιδιωτικά συμφέροντα.

Όχι αυτή δεν είναι η δική μας Ελλάδα...

Όχι αυτή η Ελλάδα δεν αξίζει στην Ιστορία και τον Πολιτισμό μας...

«Θέλει Αρετήν και Τόλμη η Ελευθερία»... αλλά και η πολιτική... και 'σεις δεν τα έχετε!

Υ.Γ. 1: Κύριε Αυτιά, άλλη φορά όταν έρθετε στη φιλόξενη πόλη μας ενημερωθείτε παρακαλώ από πριν, από τους υψηλά αμειβόμενους συνεργάτες σας, για τα όσα συμβαίνουν στον τόπο μας, κυρίως για δικό σας καλό, μιας και έχετε επιλέξει την πολιτική ως επάγγελμα όπως θα έλεγε και ο Μαξ Βέμπερ. Γιατί αφελώς στον χαιρετισμό σας (στην τελετή έναρξης των

Μεγάλων Ημερών της Νεμέας) προς τους διοργανωτές και τους παρευρισκόμενους λόγω εορτής, στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων του Δήμου Νεμέας, προτείνετε και όλοι θα γελούν για τούτο, μέχρι Δευτέρας Παρουσίας, να δημιουργηθεί στη Νεμέα, Ζώνη ΠΟΠ (Προστατευόμενη Ονομασία Προέλευσης) για να αναδειχθεί ο μοναδικός Αγιωργίτικος Οίνος, πράγμα που έχει γίνει από το 1971 από τη μεγάλη Κυρά των Αμπελιών όπως την προσφωνούσαν όλοι, Σταυρούλα Κουράκου -(1928-2024), Δρ. Χημικό-Οινολόγο-εδώ και 55 χρόνια. Ήταν εκείνη κύριε, για την ιστορία που αγνοείται, που το 1971 ως διευθύντρια του Ινστιτούτου Οίνου (ιδρύματος έρευνας του τότε υπουργείου Γεωργίας), είχε την πρωτοβουλία να εισηγηθεί στην Κεντρική Επιτροπή Προστασίας της Οиноπαγωγής (ΚΕΠΟ) την αναγνώριση και την προστασία του τοπωνυμίου Νεμέα ως «Ονομασίας Προέλευσης».

Επιπλέον δεν σας έφτανε η πρώτη άστοχη παρατήρηση και ζητήσατε από τον πρόεδρο του Συνδέσμου Οινοποιών να καταγράψει και να σας αποστείλει τα προβλήματα του κλάδου ώστε να τα προωθήσετε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, σαν να πρόκει-

ται για νεοσυσταθέντα Σύλλογο Φίλων της Πανσελήνου του Αυγούστου, που δεν έχει δει ξανά το φως της δημοσιότητας, ευρισκόμενος αποκλεισμένος κάπου στα σύνορα σε ορεινό χωριό... Πού ακριβώς ζείτε κύριε; Ποιον ακριβώς εκπροσωπείτε κύριε στο Ευρωκοινοβούλιο; Ποιο είναι το πλάνο και το όραμά σας για την Αγροτική Οικονομία εκτός από το να ψηφίζετε ό,τι σας λένε οι πολιτικοί σας προϊστάμενοι, όταν αγνοείτε τα δεδομένα και τα αυτονόητα μιας περιοχής που δίνει μάχη με τον χρόνο και τον κάθε αδαή που προσποιείται ότι γνωρίζει. υπηρετώντας κατά άφογο τρόπο την αμάθεια και πολύ περισσότερο την ημιμάθεια που είναι η χειρότερη εχθρός της γνώσης και της προόδου!

Υ.Γ. 2: Για ακόμη μια φορά θα επιβεβαιωθεί δυστυχώς ο εθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός, όταν έγραφε εύστοχα το: «Δυστυχισμένε μου λαέ καλέ και ηγαπημένε πάντοτ' ευκολόπιστε και πάντα προδομένε».

Υ.Γ. 3: Και μη χειρότερα...

* Επ. Πρ. Εμπορικού Συλλόγου Νεμέας, πτ. Πολιτικού Τμήματος Νομικής Σχολής Αθηνών, nemeahistory.blogspot.com

Η Τραπεζίτσα καίγεται, το κράτος νίπτει τις χείρας του

Εννέα μερόνυχτα. Τόσο χρειάστηκε η φωτιά στην Τραπεζίτσα της Κόνιτσας για να κάνει στάχτη περίπου 8.000 στρέμματα παρθένου δάσους – μέσα σε περιοχή Natura 2000, στην καρδιά του Εθνικού Πάρκου Βόρειας Πίνδου. Δάσος που, όπως λένε οι ειδικοί, θα χρειαστεί πάνω από έναν αιώνα για να αναγεννηθεί. Αν αναγεννηθεί.

Και τι έκανε η κυβέρνηση και ο κρατικός μηχανισμός όσο έκαιγε; Περιμένανε. Περιμένανε τα εναέρια μέσα να προλάβουν εκεί που δεν φτάνει δρόμος, περιμένανε το ανάγλυφο να «βοηθήσει», περιμένανε τον άνεμο να κοπάσει. Οι πυροσβέστες έδωσαν τπάνια μάχη – αυτό δεν το αμφισβητεί κανείς. Το ζήτημα δεν είναι η δική τους μάχη. Είναι ότι τους στείλανε να τη δώσουν μόνοι, την ένατη μέρα, σε μια φωτιά που την πρώτη μέρα ακόμη έσβηνε.

Εδώ βρίσκεται το πραγματικό σκάνδαλο: όχι στη δυσκολία του βουνού, αλλά στη λογική που το θεωρεί «απόμακρο», άρα αναλώσιμο. Ένα δάσος χωρίς ψηφοφόρους, χωρίς τουριστικές μονάδες αφήνεται ήσυχα στην τύχη του. Το επιτελικό κράτος, που στη ΔΕΘ μιλούσε για «ψηφιακή κυριαρχία» και εξήγγειλε δισεκατομμύρια, ανακάλυψε ξαφνικά ότι δεν διαθέτει τα μέσα για ένα βουνό της Πίνδου.

Οι ειδικοί το έχουν πει καθαρά: Αλλάξτε τον σχεδιασμό, ενεργήστε νωρίς, ρίξτε δυνάμεις από την πρώτη ώρα. Όμως δεν γίνεται τίποτα, όχι μόνο γιατί η κυβέρνηση δεν ενδιαφέρεται αλλά γιατί κάθε καταστροφή είναι και εν δυνάμει ευκαιρία για μπίζνες. Κι έτσι, κάθε φορά ξαναγράφουμε το ίδιο άρθρο. Και το μόνο που αλλάζει είναι το όνομα του βουνού.

Μ. Α.